

[Aksel Larsen.]

vælgerne har fået fuldmagt til at gennemføre en politik som den, regeringserklæringen skitserer. De har nemlig ikke forud for valget lagt denne politik frem for vælgerne og på det grundlag bedt om vælgerne tilid og stemme. Arbejderne har ikke stemt på socialdemokratiet for gennem forbrugsbegrænsninger, yderligere forfalskning af pristalsreguleringen og begrænsning af fagforeningernes ret til at varetage medlemmernes interesser at komme til at bære byrderne ved de økonomiske ulykker, en fejlslagen udenrigshandel og uhyrlige militærudgifter har påført landet.

De radikales vælgere har ikke givet partiets folketingsmedlemmer fuldmagt til at støtte Atlantpolitik, oprustning og deltagelse i kold krig.

Retsforbundets vælgere har ikke givet retsforbundets folketingsgruppe ret til at stemme for bibeholdelse af tøjsskat, indførelse af yderligere indirekte skatter eller statsindgreb i befolkningens frihed. Vi har, hvad det sidste angår, endnu ikke glemt de store plakater, retsforbundet slog op, om, at man skulle lade folk være i fred. Vi har heller ikke glemt, at minister Viggo Starcke sagde, at tekstil er tøj, men tekstilskatten er utøj. Det var på det grundlag, retsforbundet gik til valg. Nu går de ind i en regering, hvor en af bærepillerne hedder tekstilskattens, utøjets, uforandrede eller rettere sagt forværrede forlængelse. Ja, ministeren uden portefølje, hr. Viggo Starcke, giver sig selv et sørgeligt testimonium, der bekræfter de hvasse ord, statsministeren, som jeg allerede har omtalt, ved en bestemt lejlighed har sagt om ham. Minister Viggo Starcke siger: rigtignok er vi modstandere af yderligere skatter og alt det dér, men vi anede ikke, det stod så slemt til. (Bifald fra tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne må forholde sig rolige.

Aksel Larsen: Vorherre bevares! Kan man virkelig sidde her i så mange år og ikke ane noget som helst om, hvordan landets økonomiske situation og statens finansielle situation er? Kan man forud for et valg agitere blandt vælgerne med „ned med

skatterne, bort med statsindgreb“ og derefter gå ind i regeringen og sige: vi anede ikke, hvordan stillingen var, det har vi først fået at vide nu, og derfor er vi nødt til at støtte den politik, som ingen har kritiseret hvassere end vi.

Endelig, for at gøre mig færdig med retsforbundet — det håber jeg da — vil jeg notere, at det ærede medlem hr. Helge Madsen, som nys talte, sagde, at retsforbundet vil en ny politik. Fremtiden skal vise, om det får den. Ja, for nutiden viser det minsandten ikke, det vises hverken af regeringserklæringen eller de lovforslag, der indgår i denne debat.

Må det så være mig tilladt ud fra et arbejdersynspunkt at sige, at det er et forbavsende kompagniskab, socialdemokratiet og den højtærede statsminister har valgt. Jeg finder det prisværdigt, at man, da det kom til stykket, forhindrede, at der blev dannet en regering af venstre og konservative. Vi har vore erfaringer med en sådan regering, og vi ved, at derfra kan den arbejdende befolkning i Danmark ikke vente sig noget godt. Men derfor er der alligevel grund for arbejderne til at være noget betænkelige ved, at vi nu har fået en regering af denne trekantede sammensætning. Naturligvis har de radikale mange punkter på deres program og i deres praktiske politik, som arbejderne ikke kan have noget imod, måske oven i købet kan tilslutte sig, men en grundlæggende tanke for de radikale er dette, at fagbevægelsens aktionsfrihed til gavn for medlemmerne skal begrænses eller forhindres, og jeg er bange for, at de med den nøgleposition, de har fået i regeringen, har fået større chancer end tidligere for at praktisere denne politik.

Hvad retsforbundet angår, er det rigtigt nok, at når de agiterer, er jordmonopolet det værste, de ved, men i deres praktiske politik er det organisationsmonopolet, de er særlig rasende på, og det er fagforeningerne, deres raseri adresserer sig imod.

Jeg ved ikke, hvem der er hvis fange i denne regering. Jeg kan godt se, at retsforbundet og de radikale har deres vanskeligheder, men jeg er alligevel alvorligt bange for, at disse to partiers differentierede, men fagforeningsfjendske synspunkter vil få en alvorlig indflydelse på regeringens politik.